

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **ENTERPRISE ZN s.r.o.**
sídlem Dr. Milady Horákové 2240/2, Znojmo
zastoupen Mgr. Filipem Lederem, advokátem
sídlem Opletalova 1284/37, Praha

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 44, Praha

o žalobě proti rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 15.8.2022, č.j. ČOI 102834/22/O100/Dvo/Št, sp.zn. ČOI 163170/21/3000,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Prvostupňovým rozhodnutím Inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského ze dne 20.6.2022, č.j. ČOI 78233/22/3000/R/N, sp.zn. 96/30/22, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, kterého se měl dopustit tím, že dne 22.12.2021 jako prodávající dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele v obchodních podmínkách na internetových stránkách www.petdiscont.cz, které provozuje, řádně neinformoval o způsobu uplatnění práv z vadného plnění (reklamací), když v ustanoveních o vyřízení práv z vadného plnění uvedl, že lhůta pro vyřízení reklamací „*počíná běžet následující den po doručení zboží k prodejci*“ (část NEJČASTĚJŠÍ DOTAZY A ODPOVĚDI K REKLAMACÍM, bod č. 3 obchodních podmínek). Takto poskytnutou informace podle prvostupňového rozhodnutí nelze považovat za řádnou, neboť okamžik uplatnění práva z vadného plnění (reklamací) nastává dle zákona č. 89/2012, občanského zákoníku, již dojitím projevem vůle spotřebitele uplatnit reklamaci prodávajícímu, tj. oznámením. Tím žalobce podle prvostupňového rozhodnutí porušil právní povinnost uvedenou v § 13 zákona o ochraně spotřebitele, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele, pročež mu žalovaná uložila pokutu ve výši 2 000 Kč a současně povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobou napadeným rozhodnutím pak žalovaná prvostupňové rozhodnutí potvrdila a odvolání žalobce zamítla.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

3. Žalobce se závěrem žalované nesouhlasí. Stanovuje-li § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele, že rozhodným okamžikem pro počátek běhu reklamační lhůty je již samotné uplatnění reklamací, resp. doručení reklamací do sféry prodávajícího, jde ve spojení s § 1812 občanského zákoníku o ustanovení kogentně dispozitivní, které zakazuje odchýlné ujednání toliko v neprospěch spotřebitele, pročež možnost odchýlení se ve prospěch spotřebitele jím není dotčena. Podle žalobce žalovaná nesprávně vyhodnotila povahu ujednání o odlišném počátku běhu reklamační lhůty, učinila-li závěr, že jde o ujednání v neprospěch spotřebitele, ačkoli dle žalobce jde o ustanovení v jeho prospěch, a tedy odchýlné ujednání zákonem povolené. Navázání počátku běhu reklamační lhůty na okamžik doručení zboží prodávajícímu je dle žalobce pro spotřebitele srozumitelnější než varianta předestřená žalovanou, kdy prodávající až v návaznosti na uplatněnou reklamaci sdělí spotřebiteli nutnost předložit vadné zboží k jeho přezkoumání podle § 1922 odst. 1 občanského zákoníku, což je nadto pro spotřebitele variantou organizačně náročnější, než kdyby vadné zboží zaslal současně s uplatněním reklamací. Zároveň jde podle žalobce o variantu pro spotřebitele ekonomicky výhodnější, neboť současným zasláním zboží spolu s uplatněním reklamací ušetří částku za jedno poštovné. Pro spotřebitele je žalovaným stanovený okamžik počátku běhu reklamační lhůty podle žalobce i časově příznivější, jelikož při postupu, který jako správný uvádí žalovaná, dochází k přerušení běhu lhůty k vyřízení

reklamacie od okamžiku vyžádání zboží prodávajícím do jeho faktického doručení kupujícím, protože celý proces reklamacie ve svém důsledku trvá déle.

4. Nesprávný je podle žalobce také závěr žalované, že nyní přezkoumávané ujednání zakládá spotřebiteli nové povinnosti, čímž omezuje práva spotřebitele z vadného plnění. Obsahem ujednání žalobce je dle jeho názoru pouhé přizpůsobení popisu reklamačního procesu prodávajícímu zboží a očekávanému průběhu reklamacie na základě nabízeného sortimentu, neboť spotřebitele toliko informuje o jeho povinnosti předat prodávajícímu zboží pro následné přezkoumání vytýkané vady podle § 1922 občanského zákoníku. S ohledem na sortiment zboží nabízený žalobcem (krmivo pro psy, obojky apod.) přitom podle žalobce nelze předpokládat, že by posouzení vady probíhalo jiným způsobem než doručením vadného zboží kupujícím, neboť by bylo pro žalobce zjevně neúčelné navštěvovat kvůli tomuto druhu sortimentu bydliště kupujícího.
5. Žalobce tedy navrhuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalované

6. Žalovaná setrvává na závěrech, na nichž je založeno napadené (i jemu předcházející prvostupňové) rozhodnutí, neboť žalobce uplatnil argumentaci shodnou s argumentací uplatněnou již v průběhu správního řízení, k níž se žalovaná vyjádřila.
7. Žalovaná tedy navrhuje, aby zdejší soud žalobu zamítl. Na tomto procesním postoji také setrvala po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“) a včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (především § 65, § 68, § 70 s.ř.s.). Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáváno v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Zdejší soud bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Spor je v nyní posuzované věci o to, zda lze počátek běhu reklamační lhůty ve smyslu § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele podmínit faktickým předáním (doručením) zboží kupujícím (spotřebitelem) prodávajícímu (jak tvrdí žalobce), či nikoli, neboť by šlo o odchylné ujednání od zákonné úpravy v neprospěch spotřebitele, a tedy o ujednání nezákonné (jak tvrdí žalovaná).
10. Nesporné je přitom mezi žalobcem a žalovanou to, že žalobce ve svých obchodních podmínkách podmínil počátek běhu reklamační lhůty faktickým doručením zboží kupujícím (spotřebitelem) prodávajícímu (žalobci). Nesporné je i to, že žalobce je prodávajícím, jehož nabízený sortiment zboží tvoří chovatelské potřeby (např. krmiva, krmítka, obojky, fontány, chladicí boxy, akvária, terária apod.)
11. Podle § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele musí být reklamacie včetně odstranění vad vyřízena nejpozději do 30 dnů ode dne jejího uplatnění, pokud se prodávající se spotřebitelem nedohodne na delší lhůtě. Podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen spotřebitele informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění, spolu s údajem o tom, kde reklamaci uplatnit. Podle § 24 odst. 1

písm. l) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí přestupku, neinformuje-li spotřebitele podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele.

12. Podle § 1922 občanského zákoníku zjistí-li kupující vadu, musí tuto skutečnost bez zbytečného odkladu oznámit prodávajícímu a předmět plnění mu předat, uschovat jej podle jeho pokynů, případně s ním jinak vhodně naložit tak, aby vada mohla být přezkoumána. Podle § 1814 odst. 1 písm. a) občanského zákoníku je zneužívajícím (zvláště zakázaným) ujednáním takové, které vylučuje nebo omezuje spotřebitelova práva z vadného plnění.
13. V nyní posuzované věci je tedy třeba posoudit, zda podmínění počátku běhu reklamační lhůty ve smyslu § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele faktickým předáním (doručením) vadného zboží kupujícím (spotřebitelem) prodávajícímu je ujednáním smluvních stran, které se od zákonné úpravy odchyluje ve prospěch spotřebitele (a tedy ujednáním souladným se zákonem), či nikoli.
14. Pravidlo podávané z § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele upravuje nejzazší dobu, do které musí být reklamace prodávajícím vyřízena, přičemž počátek jejího běhu váže právě (a pouze) k okamžiku uplatnění reklamace spotřebitelem. Od tohoto okamžiku (uplatnění reklamace) běží prodávajícímu třicetidenní lhůta pro řádné vyřízení reklamace (posouzení vady, její odstranění a informování spotřebitele o výsledku reklamačního procesu). Zákon o ochraně spotřebitele přitom nevyžaduje, aby spotřebitel vadný výrobek (zboží, které je předmětem reklamace) prodávajícímu předal (doručil) již k okamžiku uplatnění práva z vadného plnění. Obecně (nikoli přímo ve vztahu k počátku běhu reklamační lhůty) upravuje předání vadného výrobku pravidlo podávané z § 1922 občanského zákoníku; kupující je povinen prodávajícímu umožnit vadu na zakoupeném zboží přezkoumat, a to buď jeho předáním prodávajícímu, uschováním dle pokynů prodávajícího, případně jiným vhodným způsobem. Ani z tohoto ustanovení tedy nevyplývá, že by k účinnému uplatnění práv z vadného plnění bylo třeba současně s jeho uplatněním předložit (doručit) i zboží, které má být předmětem reklamačního procesu.
15. Zdejší soud tedy dává zapravdu žalované, uvádí-li, že zákon spotřebiteli nestanovuje žádnou obecnou povinnost předat současně s uplatněním práv z vadného plnění zakoupené zboží prodávajícímu. I rozhodovací praxe Nejvyššího soudu ustáleně dovozuje, že k účinnému vytknutí vad zakoupené věci není zapotřebí současně s uplatněním reklamace v provozovně (sídlu nebo místu podnikání) předložit i předmět koupě (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22.3.2017, sp. zn. 33 Cdo 2694/2016). Pro tento závěr svědčí ostatně i samotný smysl a účel zákona o ochraně spotřebitele, jenž chrání spotřebitele jako slabší stranu smluvního vztahu, pročez je třeba jeho jednotlivá ustanovení (včetně ustanovení upravujících běh, a tedy i počátek, reklamační lhůty) vykládat výlučně ve prospěch spotřebitele (srov. dále například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.7.2011, sp. zn. 33 Cdo 3228/2009, nálezný Ústavního soudu ze dne 10.11.2009, sp. zn. III. ÚS 2983/08, nebo rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 5.7.2012 ve věci C-49/11). Lze si v praxi totiž představit širokou škálu výrobků (zboží), jejichž povinné (automatické) předání (doručení) prodávajícímu by pro spotřebitele (a nakonec i pro prodávajícího) bylo fakticky (např. u zboží mimořádné hmotnosti, velikosti či křehkosti) nebo ekonomicky (kupř. s ohledem na jeho hodnotu či povahu vady) nemožné či problematické, popř. s ohledem na povahu zboží a charakter vady by toho nakonec nebylo ani třeba (kupř. nebylo by to vůbec ani účelné); stejně tak se povinné (automatické) předání (doručení) zboží prodávajícímu před

přezkoumáním vady (nebo právě pro její přezkoumání) může v některých případech jevit jako zcela nevhodné. Ostatně i ve vztahu k části zboží, jež na svých internetových stránkách nabízí právě žalobce, lze dovozovat, že jeho povinné (automatické) zaslání (doručení) do místa žalobcova podnikání by spotřebiteli činilo značné (nezanedbatelné) obtíže (např. chladicí boxy, akvária, terária, fontány, voliéry apod.); dovození takové povinnosti i ve vztahu ke zboží nabízenému žalobcem by tedy bylo zjevně v rozporu se smyslem a účelem zákona o ochraně spotřebitele a ustanovení občanského zákoníku směřujících k ochraně spotřebitele (srov. například rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 23.5.2019 ve věci C-52/18).

16. Argumentuje-li žalobce v tom směru, že provozuje internetový obchod (e-shop), pročez veškeré jím nabízené zboží (včetně např. zmiňovaných akvárií či terárií) je kupujícímu (spotřebiteli) dopravováno prostřednictvím poštovních zásilek, a tedy doprava zakoupeného zboží je za pomoci poskytovatele přepravních služeb vždy možná, nejde o argumentaci přílehlavou ani zcela korektní. Ačkoli lze dát žalobci v obecné rovině samozřejmě zapravdu v tom směru, že bylo-li možné předmět koupě dopravit kupujícímu prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, lze jistě totožným způsobem také zaslat zboží nazpět prodávajícímu, v některých – kupř. shora uvedených – případech však nikoli bez nepřiměřených obtíží na straně spotřebitele; podstatné však je, že tato povinnost ze zákona o ochraně spotřebitele ani z občanského zákoníku nevyvěrá a z pohledu (ne)výhodnosti takového pravidla pro spotřebitele je zcela zjevný rozdíl mezi dopravováním zboží prostřednictvím poskytovatelů přepravních služeb ze strany internetového obchodu a ze strany spotřebitele (množství zásilek, frekvence jejich odesílání, s tím související vnitřní logisticko organizační procesy, popř. cena apod.). Přitom zřejmě právě se zohledněním situací, v nichž povinné (automatické) doručení (předání) zboží zpět prodávajícímu k posouzení vytknutých vad není pro spotřebitele dost dobře možné či účelné, je okamžik počátku běhu reklamační lhůty stanoven jako okamžik oznámení a vytknutí vady kupujícím (spotřebitelem) prodávajícímu. Takto stanovený počátek běhu reklamační lhůty na spotřebitele neklade žádné dodatečné povinnosti, které by mu při uplatnění práva z vadného plnění měly činit nepřiměřené obtíže. Zákon o ochraně spotřebitele přitom ani nestanoví žádnou kvalifikovanou formu, kterou by bylo třeba reklamaci u prodávajícího uplatnit, pročez se tak může díť jakkoli, bude-li prokazatelné, že se informace o uplatnění práva z vadného plnění dostala do sféry prodávajícího (v principu např. poštou, ale i e-mailem, telefonicky, osobně v kamenné prodejně apod.). Počátek běhu reklamační lhůty podmíněný současným doručením (předáním) zboží kupujícímu přitom tuto obecnost a variabilitu zákonem předpokládaného postupu podle § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele zjevně nerespektuje.
17. Ačkoli u části sortimentu nabízeného žalobcem zpravidla nebude doručení vadného zboží spotřebiteli činit větší obtíže (např. obojky, náhubky, krmiva, čistící prostředky), u jiné části – jak bylo shora dovozeno – tomu jistě může být jinak (např. chladicí boxy, akvária, terária, voliéry). Žalobcem stanovený počátek běhu reklamační lhůty je přinejmenším v některých situacích (ve vztahu k některým výrobkům) zjevně v rozporu se zákonem, neboť spotřebiteli ukládá povinnost, která mu může způsobovat výrazné komplikace (resp. nepřiměřené obtíže), pročez je stanovena zjevně v jeho neprospěch. Ostatně i kdyby byl žalobce aktuálně přesvědčen, že v současnosti nenabízí žádné zboží, jehož předání (doručení) nazpět žalobci nebude ve fyzických či ekonomických silách spotřebitele, není vyloučeno, že takové zboží

bude nabízet v budoucnu; mají-li přitom obchodní podmínky obecnou platnost, je nepochybné, že jejich jednotlivá ustanovení se budou vztahovat na veškerý sortiment nabízeného zboží.

18. Tvrdí-li žalobce, že jím předvídaný způsob průběhu reklamačního procesu (resp. počátku běhu reklamační lhůty) je pro spotřebitele ekonomicky a časově příznivější než způsob předvídaný ustanovením § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele (podle žalobce šetří náklady spotřebitele, neboť je již od počátku informován o nutnosti předložit zboží k přezkoumání vytykávaných vad, pročez zašle uplatnění reklamace i vadný výrobek v rámci jediné zásilky, čímž ušetří jedno poštovné), pak zdejší soud s ním nesouhlasí. Lze-li – jak již shora dovozeno – práva z vadného plnění uplatnit jakýmkoli vhodným způsobem, jehož prostřednictvím se informace o uplatnění reklamace dostane do sféry prodávajícího, a současně – jak již také shora dovozeno – nemusí-li být především s ohledem na povahu zboží a charakter vady ani třeba (kupř. nebylo by to vůbec ani účelné či by se to dokonce jevilo jako nevhodné) zboží prodávajícímu před přezkoumáním vady (nebo právě pro její přezkoumání) dopravovat, pak žalobcova argumentace stran ekonomické a časové výhodnosti jím praktikovaného postupu se jeví jako lichá.
19. Pokud jde o žalobcem tvrzenou časovou úsporu, pak zdejší soud pouze připouští, že za situace, kdy má prodávající vadné zboží k dispozici současně s uplatněním práva z vadného plnění, může dojít k urychlení reklamačního procesu, neboť započatou reklamační lhůtu již ve většině případů nebude třeba dále stavět, zajisté tomu tak však nebude vždy. V praxi si lze totiž dobře představit situaci, kdy spotřebitel zjistí vadu na zakoupeném zboží, přičemž si je vědom, že po něm prodávající bude vyžadovat předání (doručení) vadného výrobku za účelem jeho přezkoumání v souladu s § 1922 odst. 1 občanského zákoníku, avšak současně ví, že poštu či kamennou prodejnu prodávajícího bude mít prostor navštívit až za týden od zjištění vady na výrobku, a v situaci předvídané zákonem spotřebiteli začne běžet lhůta uplatněním práv z vadného plnění, přičemž vyzve-li prodávající pátý den běhu reklamační lhůty spotřebitele k doručení (předání) vadného zboží, reklamační lhůta se bude stavět, avšak pro spotřebitele „pouze“ o dva dny, neboť tehdy již má prostor poštu či kamennou prodejnu prodávajícího navštívit. V tomto teoretickém případě by tedy nejzazší den pro vyřízení práv spotřebitele z vadného plnění připadl na 32. den od počátku běhu reklamační lhůty. V totožné situaci, kdy spotřebitel zjistí vadu na výrobku, avšak je si vědom, že bude schopen poštu či kamennou prodejnu prodávajícího navštívit až za týden od zjištění vady, mu v souladu s obchodními podmínkami žalobce do doručení (předání) zboží reklamační lhůta běžet nezapočne, tedy ačkoli faktická lhůta bude skutečně běžet „pouze“ třicet dní, spotřebitel bude nucen zůstat sedm dnů zcela „nečinným“, pročez z jeho pohledu bude reklamační lhůta běžet ve výsledku 37 dnů. Ke každému žalobcovu příběhu o teoretické časové výhodnosti jím stanoveného pravidla by tudíž bylo možno přinést podobný příběh se zcela opačným koncem (a opačným závěrem stran časové výhody).
20. Argumentuje-li pak žalobce tím, že jím stanovené pravidlo je pro spotřebitele srozumitelnější než postup předvídaný zákonem, při jehož uplatnění se běh reklamační lhůty staví do faktického doručení (předání) zboží spotřebitelem, lze odkázat na směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2005/29/ES ze dne 11. května 2005, o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu, která v bodě 18 preambule operuje s pojmem „průměrný spotřebitel“, kterého definuje jako spotřebitele, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory. I

v nyní posuzovaném případě tedy lze vycházet z premisy, že spotřebitel, který by si zakoupil zboží u žalobce, je dostatečně informován o zákonem předvídaném postupu reklamačního procesu (včetně běhu reklamační lhůty), pročez větší srozumitelnosti žalobcem stanoveného postupu oproti zákonné úpravě se nelze oprávněně dovolávat, a to tím spíše ne, neodpovídá-li zákonné úpravě, pročez působení zákonné úpravy a vedle toho pravidla stanoveného žalobcem může být pro spotřebitele, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, spíše matoucí.

21. Už ze shora uvedených důvodů konečně zdejší soud nesouhlasí ani s obecným konstatováním žalobce, že nebyla naplněna ani materiální stránka přestupku, neboť nejsou nikterak omezena ani ohrožena práva z vadného plnění.
22. Zdejší soud tedy v nosných ohledech zcela sdílí závěry žalované. Žalovaná podle zdejšího soudu aplikovala správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustila ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak v mezích uplatněných žalobních bodů neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

23. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšná byla žalovaná, té však podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto bylo rozhodnuto, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. listopadu 2023

David Raus v.r.
předseda senátu